

Sygn. akt II AKa 108/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Mania

Sędziowie: SA Grzegorz Chojnowski

SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słubicach Sławomira Sać

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2019 r. sprawy

P. K.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zbiegu z art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 11 lutego 2019 r. sygn. akt II K 107/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza mu opłatę w kwocie 1000 (tysiąc) złotych za to postępowanie i do tej wysokości podwyższa opłatę za pierwszą instancję.

Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Mania Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 108/19

UZASADNIENIE

Oskarżonemu P. K. zarzucono aktem oskarżenia, że:

I. w okresie od 04.04.2014 roku do 29.10.2015 roku, w R. i w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K. C. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 730.768,02 zł, stanowiącej mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia go w błąd, co do kondycji (...) sp. z o. o. z siedzibą w R., przy ul. (...), jak również co do faktycznego celu wykorzystania większości wpłaconych przez niego pieniędzy w postaci pożyczek w łącznej kwocie 1.035.000 zł na rzecz wskazanej spółki, używając w tym celu jako autentycznych wcześniej podrobionych przez siebie dokumentów w postaci wyciągów z rachunków bankowych w/w spółki,

tj. popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.

II. w okresie od około 01 czerwca 2014 roku do około 31 grudnia 2014 roku, w G., w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, przedłożył do Biura Doradców Podatkowych w G., jako autentyczne uprzednio przez siebie podrobione dokumenty w postaci siedmiu wyciągów z rachunków (...) sp. z o. o. z siedzibą w R., przy ul. (...), wskazujące na rzekomo osiągnięty przez w/w spółkę zysk, wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w rozliczeniach podatkowych dokonywanych na podstawie tych dokumentów poprzez podstępne wprowadzenie w błąd doradców podatkowych, upoważnionych do wystawiania tych dokumentów,

tj. popełnienie czynu z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od 04.04.2014 roku do 24. 11. 2015 roku, w R., w S. i G., w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako jedyny członek zarządu, pełniąc funkcję Prezesa zarządu (...) sp. z o. o. z siedzibą w R., przy ul. (...), będąc zobowiązany z mocy ustawy i umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą tej spółki, wielokrotnie, poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień, wyrządził przedmiotowej spółce szkodę majątkową w znacznych rozmiarach, na łączną kwotę 730.768,02 zł, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a mianowicie:

- w okresie od 04.04.2014 roku do 24.11.2015 roku, w R., w S. dokonał poprzez przelewy z kont firmowych na prywatne konto, na prywatne cele oraz wypłaty gotówkowe przywłaszczenia powierzonych mu, a należących do spółki pieniędzy w łącznej kwocie 638.500 zł, a więc w stosunku do mienia znacznej wartości, a z tytułu tych różnych przelewów dokonano obciążeń na rachunku bankowym spółki w kwocie 1.979,79 zł, a z tytułu niezasadnych gospodarczo w tym okresie transakcji kartami kredytowymi spółka poniosła dodatkowo szkodę w wysokości 12.880,97 zł, a z tytułu niezasadnego gospodarczo sponsoringu z logo na odzieży stratę w wysokości 1.250 zł, jak również z tytułu niezasadnych gospodarczo transakcji skarbowych szkodę w wysokości 26.157,37 zł, a także

- w okresie od 01 do 19 stycznia 2015 roku, w R. i w S., poprzez przyznanie obu wspólnikom spółki, tj. sobie oraz K. C. (1) prawa do udziału w rzekomym zysku z rocznego sprawozdania finansowego spółki za rok 2014 w postaci po 25.000 zł dywidendy i przelanie tych pieniędzy w dniu 19.01.2015 roku na konta prywatne obu wspólników,

tj. o czyn z art. 296 § 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w okresie od 01 lipca 2015 roku do 15 lipca 2015 roku, w R. i w Z., jako Prezes i jedyny członek zarządu spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w R., przy ul. (...), nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2014, dotyczącego wymienionej spółki do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, czym naruszył przepis art. 69 ust. 2 ustawy o rachunkowości,

tj. popełnienie czynu z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

V. w okresie od 01 lipca 2016 roku do 15 lipca 2016 roku, w R. i w Z., jako Prezes i jedyny członek zarządu spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w R., przy ul. (...), nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2015, dotyczącego wymienionej spółki do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, czym naruszył przepis art. 69 ust. 2 ustawy o rachunkowości,

tj. popełnienie czynu z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

VI. w okresie od 01 lipca 2017 roku do 15 lipca 2017 roku, w R. i w Z., jako Prezes i jedyny członek zarządu spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w R., przy ul. (...), nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2016, dotyczącego wymienionej spółki do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, czym naruszył przepis art. 69 ust. 2 ustawy o rachunkowości,

tj. popełnienie czynu z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, wyrokiem z dnia 11 lutego 2019 roku oskarżonego P. K. uznał za winnego czynu zarzucanego mu i opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tą zmianą, że ustalił, że działał on w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i kwalifikując go jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, za to na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§3 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Oskarżonego P. K. uznał za winnego czynu zarzucanego mu i opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i kwalifikując go jako występki z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za to na podstawie art. 270§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego P. K. uznał za winnego czynu zarzucanego mu i opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i kwalifikując go jako występki z art. 296 § 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za to na podstawie art. 284§2 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Oskarżonego P. K. uznał za winnego czynów zarzucanych mu i opisanych w punktach IV - VI części wstępnej wyroku i kwalifikując każdy z nich jako występki z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, za każdy z nich na podstawie art. 79 powołanej ustawy wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł (trzydzieści złotych).

Na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 i 2 kk orzeczone wobec oskarżonego P. K. kary pozbawienia wolności i odrębnie grzywny połączył i wymierzył mu kary łączne 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł (trzydzieści złotych).

Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego P. K. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz K. C. (1) kwoty 730.768,02 zł (siedemset trzydzieści tysięcy siedemset sześćdziesiąt osiem złotych 02/100).

Nadto na mocy art. 41§1 kk orzekł wobec oskarżonego P. K. zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w spółkach kapitałowych na okres 3 (trzech) lat oraz obciążył go kosztami sądowymi w całości.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

- obrażę prawa materialnego polegającego na przyjęciu, iż ustalony stan faktyczny jak również zebrane dowody wskazują, iż P. K. dopuścił się zarzucanych mu czynów w pkt I-III;

- obrażę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk oraz 7 kpk poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżony P. K. dopuścił się czynów opisanych w pkt I-III części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego, a z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

W pisemnych motywach orzeczenia Sąd rozstrzygający poddał wnikliwej analizie logicznej zebrane dowody w sposób zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego, zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym nie wykraczają one poza granice oceny zakreślonej dyspozycją art. 7 k.p.k.. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy była zarówno swobodna, jak i wszechstronna, z poszanowaniem

zasad zwartych w art. 7 k.p.k., a więc legitymuje się zgodnością z tym, co wynikało z prawidłowo przeprowadzonych dowodów, ocenionych wedle zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, Sąd orzekający zastosował właściwe przepisy prawa karnego materialnego słusznie uznając, że oskarżony ustalonymi zrachowaniami zrealizował znamiona przypisanych mu przestępstw z punktu I – V oskarżenia. Tym samym na aprobatę nie zasługuje wersja prezentowana w toku toczącego się postępowania w sprawie, a następnie powtórzona w apelacji, że wszystkie działania oskarżonego – przekazywanie pieniędzy uprzednio wpłaconych przez pokrzywdzonego K. C. (1) na konto spółki (...), na swoje prywatne konto, czy też wypłacanie przezeń tych pieniędzy z bankomatu, odbywało się za wiedzą i pełną zgodą ze strony pokrzywdzonego. Twierdzenie apelacji, że pokrzywdzony akceptował zachowania oskarżonego i wyrażał zgodę na pobieranie przez niego dużych sum tytułem wynagrodzenia za pracę na rzecz spółki (...), nie wytrzymuje krytyki w konfrontacji ze zdrowym rozsądkiem i zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego. Przede wszystkim z zebranych dowodów wynikało, że działalność gospodarcza spółki sprowadzała się głównie do jednorazowej transakcji zakupu rejestratorów samochodowych z Chin, których dystrybucją miał zajmować się oskarżony oraz zorganizowania wyjazdu na targi. Nie sposób zatem przyjąć, iż co wynika z wyjaśnień oskarżonego (k. 1040-1041), że pokrzywdzony zgodził się by jego wspólnik wypłacał sobie kilkudziesięciotysięczne wynagrodzenie za pracę na rzecz spółki, np. za okres od 4 do 17 kwietnia 2014 r. w kwocie 77 tysięcy złotych zwłaszcza, że oskarżony nie włożył żadnego wkładu finansowego w spółkę, a wszystkie środki finansowe wpłacone do spółki, pochodziły od K. C. (1). Słusznie też Sąd odrzucił jako oderwane od rzeczywistości twierdzenia P. K., że sporządził 7 sfałszowanych wyciągów bankowych, mających świadczyć o osiągnięciu zysku przez spółkę (...), które następnie przedłożył do biura doradców podatkowych – na polecenie pokrzywdzonego.

Zachowanie oskarżonego w tym zakresie miało służyć, jak trafnie przyjął Sąd orzekający przekonaniu pokrzywdzonego, że spółka znakomicie funkcjonuje, osiąga zyski i tym samym skłonić go do przekazywania pożyczek na jej rzecz.

K. C. (1) konsekwentnie utrzymywał bowiem, że właśnie te okazane mu przez oskarżonego fikcyjne wyciągi z rachunku bankowego spółki, przekonały go o dobrej kondycji utworzonej przez nich spółki i udzielania dalszych pożyczek dla rozwijania jej działalności. W rzeczy samej pokrzywdzony miał możliwość zorientowania się w rzeczywistej sytuacji finansowej spółki (...) i zawierając oskarżonemu, wykazał się wysokim stopniem naiwności, jednakże nie mogło to wpłynąć na ocenę prawnokarną zachowania oskarżonego, bo w sprawie istotne jest to, że podjęte przez P. K. działania okazały się wystarczające do wprowadzenia wspólnika w błąd i spowodowanie niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Treść niekwestionowanej przez oskarżonego opinii biegłego J. R., nie pozostawia wątpliwości, że spółka (...) w całym okresie była finansowana wyłącznie ze środków wpłaconych przez K. C. (1). Pokrzywdzony łącznie wpłacił na konto spółki (...) środki finansowe 1.035.000 złotych, z czego kwota 730.768,02 złotych nie została przeznaczona na prowadzenie działalności spółki i w związku z tym stanowi szkodę K. C. (1) (k. 691-704). Przedstawione na stronie 9-12 opinii biegłego R. (1) kwoty realizowanych przez oskarżonego wypłat obrazują rozmiar działań oskarżonego w odniesieniu do środków finansowych wpłaconych przez pokrzywdzonego na działalność spółki i w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony środki te traktował jak własne i w sposób dowolny nimi dysponował.

Reasumując ocena dowodów zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku jako spełniająca kryteria art. 7 k.p.k., jest prawidłowa, zaś ustalone w oparciu o tak przeprowadzona ocenę ustalenia faktyczne nie mogą być skutecznie zakwestionowane. Także ocena prawna zachowania oskarżonego jest prawidłowa.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia w zakresie kary należy stwierdzić, że wymierzone wobec oskarżonego kary jednostkowe, jak i łączna kara pozbawienia wolności są właściwie ukształtowane i wskazują, że Sąd pierwszej instancji uwzględnił okoliczności mające wpływ na wymiar kary zarówno przemawiające za, jak i przeciwko oskarżonemu. Zważywszy na wysoki stopień szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, nasilenie złej woli, brak krytycyzmu i podjęcia jakichkolwiek działań w kierunku naprawienia szkody, należało uznać orzeczoną karę pozbawienia wolności za należycie wyważoną.

Z uwagi na całość powyższych rozważań, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

Oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy, a zatem w myśl art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, należało obciążyć go kosztami sądowymi związanymi w postępowaniem odwoławczym.

Bogumiła MetECKA-Draus Andrzej Mania Grzegorz Chojnowski